

LLUITA

INTERNACIONALISTA

**Euskadi,
joves,
immigrants...**

**aturem
l'ofensiva repressiva**

Sumari nº 12

Editorial: Euskadi pàg 3

Diada Catalunya pàg 4

Davant la VI Assemblea d'IU pàg 6-7

Sindical:

Per una oposició de classe a CCOO pàg 8-9

Davant el II conveni de telemàrketing pàg. 10

Joventut: enfrontant la repressió. Girona pàg. 11

Internacional: Rússia: amb la lluita d'Astrakhan pàg 13

Globalització:
La llavor Terminator pàg 14-15
Praga 2000 pàg 16

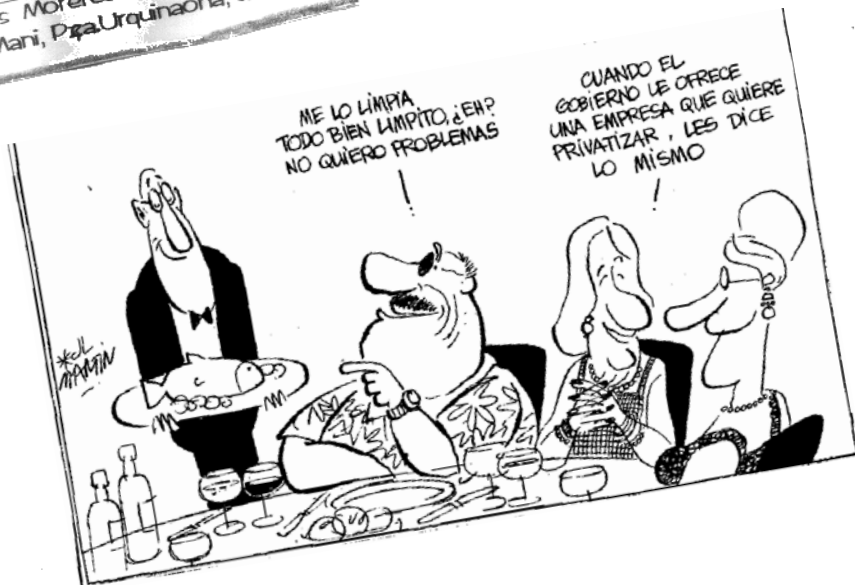
11 de setembre: La Diada
 A Girona: Pça Catalunya, a les 7:
 manifestació
 A Barcelona: matí, al Fossar de
 les Moreres.
 Mani, Pça Urquinaona, a les 5

TAULÓ D'ANNUNCI

De Trotski

"(...) aquest partit (socialdemocràcia) s'esforça per eliminar de la consciència del proletariat la idea d'una política independent per a reemplaçar-la per la creència en la immortalitat del capitalisme, per obligar-lo a agenolar-se una i altra vegada davant la burgesia decadent. La petita burgesia seguirà a l'obrer només quan el vegi com un nou dirigent. La socialdemocràcia ensenya a l'obrer a ser un lacai. La política reformista priva al proletariat de la possibilitat de dirigir a les masses pqb plebeies i les converteix així en carn de canó per al feixisme.

"La lluita contra el feixisme en Alemanya"

Calendari de movilitzacions a Praga:

22-28: festival d'art i resistència
 23: mani de sindicats
 24: mani després de la "contracimera"
 26: Inici de la cimera de l'FMI i BM.
 Accions i manifestació.

A l'Estat espanyol:

23: mani lúdica-reivindicativa a BCN
 23: jornada de sensibilització a Madrid
 26: movil.per localitats a Catalunya
 26: mani lúdica-reivind a Madrid

Sortida d'autocars a Praga:

Barcelona: 23 Madrid: 20
 Tornada: 29 de setembre

Recordau!! el 16,
 a les 19hs, a la
 Pça de la Independència de Girona,
 acte "Pels drets i les
 llibertats, però re-
 pressió policial."

J
 (Comarca Plataforma
 Antirepressiva)

UN LLIBRE
 QUE EM VA
 AGRADAR:
 "LA FIESTA
 DEL CHIVO"
 DE VARGAS
 LLOSA.
 Xavier

No deixis de llegir el llibre
 de BONANO, sobre l'ESCOS
 de MECÀNICA DE L'ARMADA,
 a la dictadura militar
 a l'Argentina... Et
 posa els pels de punta!
 "Recuerdos de la
 muerte"
 A

2 del Papa:
 Canonitzar al Tsar
 de Rússia i recomen-
 nar la castidat abans
 del matrimoni

El racó de les pintades

**LA LLUITA
 NO ES DELEGA
 EN ELS HEROIS**

a Castelló

La lletra

"(...) Cantamos porque los sobrevivientes y nuestros muertos, quieren que cantemos. Cantamos porque el grito no es bastante y no es bastante el llanto, ni la bronca Porque creemos en la gente Y porque venceremos la derrota."

Mario Benedetti. "Por qué cantamos"

L'ofensiva d'ETA i les reaccions polítiques i policials que han provocat han ocupat un lloc destacat en els mitjans de comunicació. Les accions d'ETA dirigides contra les forces de l'Estat, el PP, el PSOE, el Foro d'Ermua i la patronal basca i espanyola ... tenien un objectiu declarat: pressionar al PNB per obligar-lo a arribar a un acord a canvi d'una nova treva, un acord basat en el compromís del PNB d'avançar en el "sobiranisme", sense preses, però iniciant una ruptura amb el marc institucional actual, amb l'impuls de l'Assemblea de municipis, la Udaltzita, com a fòrum basc.

Després de mesos d'accions: avancen les coses en el sentit que esperava la direcció d'ETA?, és a dir. La tensió que suposen les accions armades han ajudat a avançar en el camí de la sobirania nacional d'Euskadi?. La pressió sobre el PNB és l'estratègia per aconseguir un efectiu reconeixement del dret d'autodeterminació d'Euskadi?

La resposta –des de la nostra opinió- és que les accions d'ETA no només no han ajudat a avançar en aquests objectius sino que han generat l'efecte contrari. És cert que el PNB està sota una gran pressió, però aquesta pressió no l'ha fet moure un sol dit cap a la sobirania del poble basc, ans al contrari, ha trencat tots els acords amb EH, va congelar el Pacte de Lizarra, bloquejà la Udaltzita, Batera està paralitzada ... si en algun sentit ha avançat és en reconsiderar un acord amb el PSOE. Certament sap que tornar al "pacte dels demòcrates" "per aïllar a ETA i HB" –és a dir a Ajuria Enea- col·locaria novament al PNB en una posició subordinada a les iniciatives del Govern Central, precisament aquest va ser un dels motius que van empènyer el PNB a signar Lizarra. És per això que la direcció del PNB no vol acabar de trencar amb Lizarra, avui suspès, declarat mort però no denunciat ... Però aquesta situació d'indefinió i debilitat provoca que la pressió política s'expressi dins el propi PNB, amb fisures cada cop més clares entre qui segueix la política d'Arzallus i qui vol retornar a "Ajuria Enea", encara que els costi l'iniciativa política. El lehendakari Ibarretxe insisteix que "ni Ajuria Enea ni Estella", que cal fer un nou fòrum, però la realitat és que no hi espai per una cosa diferent a una d'aquestes dues opcions. El PNB continua al Govern perquè el PSOE per una banda, i HB per l'altre no acaben de voler que caigui. També reapareixen fisures internes dins HB.

L'únic que segueix guanyant posicions a cop d'atemptat és el PP, que no para de provocar un agreujament de la situació i un enfrontament amb el PNB, concient que cada acció d'ETA empeny a un nou sector de votants. Les darreres enquestes el situen encara més a prop del PNB. Mentre Aznar exigeix noves eleccions i colpeja dur contra el PNB, Mayor Oreja sommia amb arribar a ser el proper lehendakari. Cada mobilització de rebuig contra ETA són nous "arguments" en mans d'Aznar per a donar una nova volta a la repressió: ara amb el processament d'Otegui i de Ion Idigoras per les seves declaracions en els actes per la mort de Rementeria i els altres tres militants d'ETA. I podria tornar a anunciar en breu un nou atac a Gara o també algun procés d'il·legalització de Jarrai o alguna organització –que sense ser HB- estigués propera.

Si ETA i HB tenen la responsabilitat de les conseqüències nefastes de les accions i de la seva política que aïlla el moviment abertzale i facilita la repressió, la més gran responsabilitat des d'una perspectiva de classe la tenen els dos grans partits i sindicats que es reclamen dels treballadors: el PSOE, IU, CCOO i UGT, que es neguen a defensar l'elemental dret d'un poble a l'autodeterminació a nom de la constitució monàrquica, i la negativa a aquest reconeixement és l'arrel del conflicte.

En els darrers mesos, les enquestes han confirmat que no només el poble basc ha de tenir el dret a l'autodeterminació sino que, així ho senten la majoria dels bascos (abril, 69% ho vol contra el 17 que el rebutja). A la majoria política que formen els partits PNB, EA, EH, IU, juntament als dos sindicats majoritaris ELA i LAB es sumaben en el mes d'abril les Joventut Socialistes d'Euskadi, que amb més del 90% dels vots van aprovar en la seva ponència política del IV Congrés aquesta exigència contrària a la política del PSE-PSOE. Profunditzar la mobilització en defensa del dret a l'autodeterminació a Euskadi i al reste de l'Estat, contra la Monarquia i la seva Constitució, és l'únic camí que pot portar la llibertat als pobles.

*Cada mobilització de rebuig
contra ETA són nous
"arguments" en mans
d'Aznar per a donar una nova
volta a la repressió...*

EDITORIAL

Declaració de l'11 de setembre.

Amb el poble basc

El Govern del PP utilitza els atemptats d'ETA per promoure una nova escalada repressiva a Euskadi: processament d'Otegui i Ion Idígoras, advertències sobre possibles il·legalitzacions. La dinàmica atemptats-repressió és la que més beneficia al PP perquè li permet deixar en segon terme la negativa de l'Estat a reconèixer el dret d'autodeterminació del poble basc. El PP veu com dia a dia va pujant la seva intenció de vot i pressiona el PNB per unes eleccions que podrien portar Mayor Oreja a Ajuria Enea. A la vegada la majoria absoluta de que disposa el partit d'Aznar li retorna el nacionalisme espanyol dominant amb projectes com el d'uniformització de l'ensenyament, o la mateixa denúncia davant el Parlament Europeu d'Aleix Vidal-Quadras.

En aquest Estat no hi haurà una veritable solució democràtica als drets dels pobles –ni Euskadi, ni Catalunya...- sense el reconeixement del lliure dret d'autodeterminació, dret negat per la Constitució i que recentment motivà una clara referència per part d'Alvarez Miranda, excap de la Casa Reial, tot recordant-nos que el rei, com a cap de les forces armades, té el deure de mantenir la unitat de la pàtria que consagrà la Constitució.

La posició del PSOE, IU i la de CCOO i UGT de posar en el centre la lluita contra ETA i no la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles, és un element nefast de divisió dels treballadors i els pobles, al servei de l'Estat. La veritable unitat dels treballadors només es pot aconseguir que per la defensa de la llibertat dels pobles. Només des d'aquesta posició es pot criticar la política i les accions d'ETA perquè contribueixen a la divisió i aïllen el moviment abertzale.

**Llibertat presos bascos. Llibertat Benjamí Ramos.
No a la Constitució. L'única solució: autodeterminació.**

Amb els treballadors immigrants.

Però també hem de fer esment de l'atac als drets democràtics que suposa la tramitació per via d'urgència de la contrareforma de la Llei d'Estrangeria. Si el text de la Llei, recentment reformada, havia de ser rebutjat perquè manté en la il·legalitat el dret d'un treballador d'emigrar per trobar feina, la contrareforma del PP és encara més regressiva. Perquè a més, l'agressió institucional cap als immigrants amb aquestes lleis que els criminalitzen, són l'aliment del creixent racisme i el feixisme. Des dels fets de El Ejido s'han succeït mobilitzacions dels treballadors immigrants –com en el cas de la fruita a Lleida- denunciant que darrera les persecucions policials, les agressions racistes o les condicions de vida inhumanes, està la reivindicació com a treballadors que ha portat, a cadascuna de les diferents lluites a anar a la vaga enfrontant així a qui s'amaga darrera de lleis que només afavoreixen el creixement dels guanys de la patronal. Però si això han fet els immigrants, agressions racistes contra ells –com la que provocà l'assassinat a Sant Andreu de la Barca, Banyoles, Girona...- exigeixen de tots una lluita constant contra el racisme, contra el feixisme (com el proper 12 d'octubre), i la denúncia dels principals responsables del racisme que són el Govern i la policia.

**Plens drets polítics i laborals per als treballadors immigrants.
Derogació de la llei d'estrangeria
Nativa o immigrada:
una sola classe obrera.
Unitat!**

Fernández Campo dice que el Rey debería intervenir si el separatismo amenazara a España

Teme las cesiones de un Gobierno en minoría

AGENCIAS
Santander

El jefe de la Casa del Rey Sabino Fernández Campo afirmó ayer que el Rey, primero en su calidad de moderador y posteriormente como jefe supremo de las Fuerzas Armadas, debería intervenir si las prerrogativas concedidas por un hipotético Gobierno en minoría a un partido separatista amenazarán la integridad de España. En ese caso, agregó, sería el Gobierno quien daría un golpe de Estado.

Fernández Campo, que hizo estas declaraciones en la Universidad Menéndez Pelayo, en Santander, afirmó: "No se me pasa por la imaginación que un partido hiciera esas concesiones", pero en cualquier caso, añadió, siempre se debe partir de la unidad de España, que está

antes en la redacción constitucional que el respeto a las comunidades autónomas, argumentó.

"Una cosa es pactar y otra entregarse", afirmó. Y restó sentido a las "aspiraciones aldeanas de nacionalismos pequeños" en un mundo cada vez más globalizado y en una España integrada en la UE.

En referencia a la escalada terrorista, consideró que un Gobierno con mayoría absoluta no debe tener "miedo a que la gente diga que adopta medidas franquistas", porque algunas medidas enérgicas, sujetas a la legalidad, pueden ser necesarias. Reconoció que el terrorismo requiere "soluciones combinadas" y expresó su deseo de una mediación, aunque, en su opinión, "cuando una parte quiere algo imposible o intolerable" el diálogo no tiene utilidad. ■

El Periódico. 25/8/00

Lluita dels immigrants, lluïta de classes

L'exemple dels treballadors immigrants d'El Ejido al respondre a les agressions racistes com a treballadors, paralitzant la producció, ha deixat llavor. Les vagues van seguir a la campanya de la maduixa primer, però aquest estiu s'han multiplicat protagonitzades pels temporers immigrants a Lleida. La seva lluita té com a rerafons l'intent del govern d'endurir encara més la Llei d'Estrangeria i les seves tràgiques conseqüències, des de la mort en patera, a la repressió policial i les impunes agressions racistes.

Les xifres de l'horror

960.000 immigrants van ser rebutjats al 99 a les fronteres de l'Estat espanyol, 50.000 més van ser detinguts per estada il.legal al país, i el mateix govern parla d'un increment en el que portem d'any del 20% pel que fa als rebutjats. La farsa de l'efecte crida ha quedat demostrada quan la quantitat d'immigrants sense papers detinguts a La Jonquera a l'agost, supera amb escreix als de juliol, anteriors al tancament del període de regularització. I és que les arrels estan en la misèria en la qual la globalització –o el que és el mateix, l'imperialisme- ensorra a regions senceres del planeta. I fugir d'ella, o intentar-ho, fa hipotecar anys de vida i de treball per a pagar el viatge a les màfies, quan no deixar-la directament en l'intent: en el que va d'any, el govern reconeix haver rescatat quasi mig centenar de cadàvers a la costa andalusa, però les ONGs de la zona eleven el número de víctimes a 200 al sumar-hi els desapareguts.

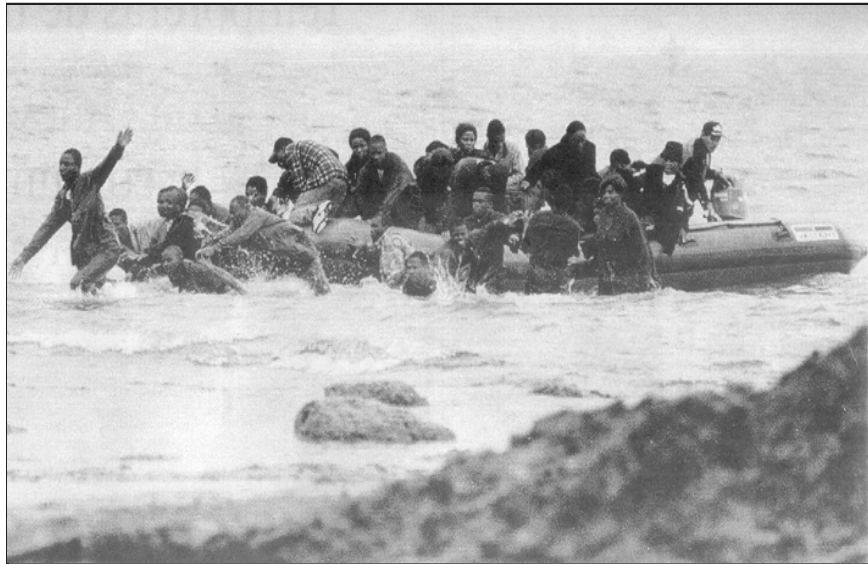
La política migratòria del govern al servei de la patronal

Però sortir amb vida de la patera o el camió, no és més que iniciar la carrera per escapar a la repressió, que de la pallisa o l'expulsió pot arribar a la mort. Així va ser amb Antonio Fonseca, mort a la comisaria d'Arrecife de Lanzarote a finals de maig. Quan no la persecució de bandes skins incitades per la propaganda oficial, o episodis com el d'El Ejido.

Però tot això, tan com el nou intent de reforma de la Llei d'Estrangeria del PP, no són sinó els mecanismes "legals" –i il.legals- que posa el govern a disposició d'una patronal àvida de mà d'obra barata que augmenta l'extracció de plusvàlua a mesura que creix la "il.legalitat": les xifres del "*milagro almeriense*" ho van demostrar àmpliament. Una "il.legalitat" que, a l'altre extrem, té com a beneficiàries les màfies traficants d'esclaus. Les mateixes estadístiques oficials demostren com l'increment de les mesures de seguretat de la fortalesa ceutí, han anat acompanyades de la desaparició del flux d'immigrants "per lliure" que, impotents davant les dificultats, s'han vist empesos a acceptar de les màfies preus cada cop més abusius per viatges al no res o a anys d'esclavitud per a poder-los pagar. Aquestes han estat les altres beneficiades amb les mesures: una de les xarxes mafioses desarticulades que treballava amb dones subsaharianes, cobrava pel viatge 8 anys de prostitució de cada una de les dones.

Així, per més que aparentment el govern endureixi

el Codi Penal pel que fa a sancions a màfies i patronal que contracti els sense papers, en realitat a qui castiga és a les víctimes, eliminant-los qualsevol tipus de drets, ja siguin democràtics, sindicals o polítics i accelerant la seva expulsió amb un tràmit "preferent" en 48 hs. a la vegada que redueix les possibilitats de reagrupament familiar.

Lluita dels immigrants, lluita de classes

Però, com deiem al principi, les respostes d'aquest estiu, segueixen el camí obert per El Ejido, enfrontant una de les principals arrels de la seva situació: els beneficis de la patronal. Aquesta va ser la resposta a Soses, Aitona i Alcarràs (Lleida), on les vagues van enfrontar a l'empresa Frutas Espax per incompliment del conveni en un cas, a la repressió dels Mossos d'Esquadra o a actituds racistes -negociant directament amb els alcaldes- en els altres dos. I es que, únicament, reivindicant-se treballadors per un banda i per l'altra assumint tots els drets civils i polítics a les seves mans, serà possible enfrontar l'explotació i el racisme. Perquè el rerafons és polític i és de classe: és la Llei d'Estrangeria com a instrument polític que el govern brinda a la patronal per augmentar la taxa de guanys a costa de vides i misèria. Una Llei d'Estrangeria que no hem de deixar que retrocedeixi ni un pas, però que no pot amagar que l'actual segueix deixant vides a l'estret, rebutjats a les fronteres i sense papers dins el nostre país. Per això seguim pensant que la millor Llei d'Estrangeria és la que no existeix.

M Esther del Alcázar

Davant de la VI Assemblea d'IU

Si abans de l'estiu el PSOE va decidir quin rumb havia de prendre en el seu 35 Congrés, ara IU es troba davant de la seva VI Assemblea prevista per l'octubre, un Congrés decisiu.

El congrés del PSOE es va saldar amb un altre gir a la dreta, de la mà de José Luís Rodríguez Zapatero que promet un nou viatge cap a la "modernitat". Encara que seria injust explicar el congrés com un recolzament de la majoria dels delegats a les seves tesis, perquè també va confluïr-hi la possibilitat, per bona part dels delegats, de clavar un nou revés a la direcció oficial del partit i al seu candidat José Bono.

Probablement també seran quatre els candidats que arribin a la VI Assemblea d'IU però, avui per avui, s'estan configurant tres corrents. El primer encapçalat per Llamazares, l'actual Coordinador d'IU a Astúries, que podria comptar amb el suport de federacions importants com Madrid, Aragó, País Valencià o Balears, i de partits com el PASOC o Tercera Via. Representa l'ala dreta d'IU, més propera a aprofundir el pacte amb el PSOE i a suavitzar les reivindicacions programàtiques.

La segona està encapçalada per Frutos i la majoria de la direcció del PCE. Ha estat la gestora directa de l'Acord de Govern PSOE-IU, i es compromet –tot i que els socialistes no hi tinguin interès– a mantenir la política d'unitat amb el PSOE en les tasques d'oposició al PP. Fins al moment present entre aquests dos sectors no hi havia diferències polítiques significatives, arribant a un

a un

acord en el document oficial presentat al Consell Federal del 15 de juliol, acord polític secundat per Rejón, el tercer candidat. En tot cas les diferències entre Llamazares i Frutos es troben en el repartiment de poder dins d'IU. Per Llamazares un poder més descentralitzat amb un reforçament del pes de les Federacions Territorials, mentre que Frutos segueix defensant el poder centralitzat i el pes dels partits a la direcció Federal. Fins al darrer moment Frutos defensava que la VI Assemblea fos una Assemblea de tràmit i amb una proposta única en transició fins la VII Assemblea d'IU del 2003, en què es produiria el

canvi, però –és clar– tota transició representaria una continuïtat de l'actual aparell d'IU amb el pes decisiu del PCE a la direcció.

Per últim, l'abril va presentar-se un tercer reagrupament sota el text "*Crida a un debat obert i participatiu per al relleu d'IU*" encapçalat per Nines Maestro, que va ser l'opció derrotada d'Anguita a la coordinació d'IU-Madrid, i que compta –entre altres– amb la signatura de Marcelino Camacho, Agustín Moreno, José Saramago i el nucli dur o "ortodox" del PCE. A aquest corrent s'hi han sumat aquells que avui a Catalunya impulsen el corrent "Transversal", com Diosdado Toledano o Emili Cortavitarte i militants del PRT. Però les posicions defensades al text són extremadament ambigües, parteix de reivindicar la política del V Congrés, però sense balanç ni del període anguitista ni de l'acord de Govern amb el PSOE. Tampoc va més enllà ni reivindica el dret d'autodeterminació per Euskadi, ni avança els elements centrals d'un programa anticapitalista, ni pren una posició clara davant de les direccions de CCOO i UGT... semblaria que tot el problema resideix en ancorar-se en el passat anguitista, en el de les "dues rives", una política gastada.

Per completar el quadre falta situar-hi Anguita, en actitud meditatament confosa, que li permet maniar amb major llibertat fins al darrer moment i lligar la seva proposta. ¿Quina? En tot cas, manté un dur enfrontament directe amb Frutos que, des del control del PCE, podria decidir la successió al marge del Califà.

Amb aquestes posicions és difícil que de la VI Assemblea en surti una rectificació d'IU cap a l'esquerra que li permeti deixar de ser l'esquerra del règim, que per això ja hi ha el PSOE. Si això no passa, la tendència que hem vist en el passat recent d'IU s'aprofundirà: cada vegada més cap a la socialdemocràcia, unit a una tendència a la pèrdua de vots i militants. Aquesta ha estat la tendència recent. L'enfrontament amb el PSOE, la teoria de les dues rives o la identificació entre PSOE i PP no amagava que IU seguia girant a la dreta. Aquest gir de forma quasi natural va donar pas a un canvi tàctic: el d'evitar el desgast davant d'una majoria del PP de l'enfrontament centrat entre IU i PSOE. Després de les eleccions municipals del juny del 99 el discurs de les dues rives i de la identificació PSOE=PP va deixar pas a una aproximació i a pactes amb el PSOE que asseguressin les alcaldies on hi havia majoria de regidors d'ambdós partits. Després la malaltia d'Anguita va facilitar la tasca en substituir la capçalera electoral per Frutos i accelerar el gir. A principis del 2000 s'arribava al Pacte de Govern PSOE-IU.

La pròxima Assemblea general ha de consolidar, o no, aquesta orientació. Lamentablement tot apunta que ho faci. La responsabilitat de les forces i treballadors revolucionaris, que a IU n'hi ha, és en primer lloc enfrontar-se seriosament a la direcció amb

un programa clar de ruptura amb el règim i el sistema capitalista, agrupant les forces que vulguin emprendre aquesta batalla, però en segon lloc no voler justificar la possibilitat que es pugui conviure en el mateix marc d'una política capituladora al capitalisme i la monarquia.

Només un gir valent cap a una política revolucionària, que il·lusionés treballadors i joves, i en què aquests veiessin una resposta clara als problemes quotidians

a què els enfronta la tendència creixent del capitalisme a la sobreexplotació i la precarietat laboral. Aquest seria el gir que necessitaria IU. Aquesta és l'expressió que a França va oferir a més d'un milió de treballadors i joves la candidatura de LCR-LO o la que va aixecar un enorme suport del Bloc d'Esquerres a Portugal.

Josep Lluís del Alcázar

És possible la convivència d'una política revolucionària en una organització amb una política reformista?

Entre forces revolucionàries hi ha hagut una llarga discussió sobre el caràcter d'IU. La força absolutament predominant és el PCE, i, igual que van fer el conjunt de Partits Comunistes de tot el món, a partir del moment que van rebutjar obertament la revolució russa i "van reconèixer les virtuts del mercat", els seus programes van caure en una política d'acceptació i reforma del capitalisme (vegeu per exemple els PCs més poderosos del món, com ara el Rus o el Xinès), és a dir reformista, empenyent inevitablement aquests partits cap a la socialdemocràcia. Aquest és el caràcter d'IU, cosa que li ha permès compatibilitzar un programa de Govern amb el PSOE, com ho havia fet abans en molts ajuntaments. Aquest caràcter s'aprofundirà a la pròxima VI Assemblea. I aquest caràcter programàtic no té res a veure amb la tàctica que mantingui cap a l'altra organització reformista, el PSOE, perquè pot ser una tàctica més hostil i sectària com la d'Anguita (barallant-se pel mateix espai i vot) o menys com Frutos (intentant convèncer els abstencionistes).

Però tot i així hi ha partits i molts militants que se senten revolucionaris (per la revolució socialista) al seu interior i una pregunta és inevitable: ¿és possible mantenir en una organització política reformista una política revolucionària? El POR, per exemple, quan va entrar a IU va explicar que vivíem un període polític en què durant un temps reformistes i revolucionaris podien caminar junts. Això seria així si efectivament les tasques que els revolucionaris tinguessin per davant no fossin les de preparar la lluita per la revolució, sinó les d'acumular forces i millorar la realitat material de la classe obrera. Un període així es va produir, per exemple, a la II Internacional. Engels va reconèixer que la perspectiva de la lluita pel socialisme als moviments revolucionaris de 1.948 estava equivocada històricament perquè el capitalisme no havia desenvolupat el seu potencial de desenvolupament, i cap sistema abandona l'escena sense abans haver esgotat la potencialitat de desenvolupament de les forces productives. Les tasques de la II Internacional foren participar sota la intensa lluita de classes, d'una banda d'aquest creixement capitalista per reforçar materialment la classe obrera, que hauria –més endavant– de dirigir el procés revolucionari.

Efectivament en aquella època –de desenvolupament capitalista– reformistes i revolucionaris conviuen als mateixos partits. En canvi Lenin primer i Trotski després, van explicar, una i altra vegada, que a partir de la fase imperialista del capitalisme aquesta convivència era impossible.

Hi ha avui una situació similar a la de fa un segle i mig?. La nostra resposta és categòricament que no. Les tasques de l'època no es desprenen de la consciència majoritària dels treballadors, perquè és cert que avui no abunda una consciència revolucionària, sinó de les tasques objectives que tenim per fer. Davant l'opinió que la globalització seria una nova etapa de desenvolupament capitalista superior a l'imperialisme en què el capitalisme hauria

superat bona part de les seves contradiccions, nosaltres creiem que les tendències nefastes d'aquesta fase viuen en la globalització la seva expressió més aguda. No estem en una fase d'un altre desenvolupament progressiu del capitalisme, sinó en una profunda fase decadent en què un nombre

(segueix a pàg. 12)

CCOO: per una

El dia 1 de juny es va celebrar a Girona el 3r Congrés Intercomarcal de les comarques gironines de CCOO. El procés del congrés i l'elecció de l'executiva van tenir uns resultats inesperats per la direcció del sindicat al trobar-se amb un sector d'oposició a la seva política i que va estar treballant els mesos anteriors en una ponència i va presentar una llista alternativa.

Fins ara la direcció del sindicat ha estat formada per companys del sector oficialista i del sector crític (amb repartiment de responsabilitats per igual). L'objectiu cara al Congrés era mantenir el consens, tònica iniciada ja en el congrés de la CONC, i plantejar un congrés de tràmit: buidar de contingut de política sindical pels debats a les assemblees i presentar-se com el model professional de l'activitat sindical. La dinàmica que havia seguit CCOO de Girona era la mateixa política de desmobilització que la direcció del sindicat ha aplicat arreu. Però en el precongés es produeix una divisió en el sector crític: una part rebutja la política sindical i el pacte de consens, i l'altra part aposta per cogovernar.

Es constitueix el sector d'oposició

Contra el consens i la burocratització es presenta un sector d'afiliats i afiliades -entre ells una part del sector crític que ha estat a la direcció- i que s'oposa al manteniment de la política sindical. Aquest sector té una composició de treball sindical dins l'empresa,

immigració, defensa dels serveis públics, solidaritat internacional...)

La següent qüestió va ser, *per què no es va acceptar formar part de la mateixa llista que proposava la direcció?* Primer de tot hi ha d'haver un acord polític mínim i aquest va ser impossible. Voler una llista de consens, sense acord, és una pressa de pèl als afiliats, és posar per davant els llocs a l'executiva al debat polític necessari. Es pensa que s'ha de fer a l'inrevés: si hi ha dos projectes diferenciats que no es poden consensuar, doncs hi ha dues ponències que els concreten i dues llistes que els representen, i el vot dels delegats/des decideix els percentatges, és així com es posa en pràctica la democràcia sindical..

Els resultats obtinguts van ser del 22 % dels vots dels delegats que representava tenir 3 membres de 14 a la nova executiva, i 1 representant a la CONC.

La reacció de la direcció, davant els resultats, no es podia fer esperar i el secretari general reelegit va sortir públicament als diaris locals fent unes declaracions desqualificant i acusant els components de la llista com "hipercrítics", "hiperrepresentats", "s'han ajuntat gent que té una religió que els impedeix votar si a res", "no fot ni brot" referit a un company de Telefònica que representa a la secció sindical on millors resultats electorals han tret a les comarques i una de les empreses amb major nombre d'afiliats. Amb aquestes declaracions la majoria es negava a reconèixer el que el Congrés va votar: que hi ha una oposició. Les declaracions van ser contestades públicament al no acceptar una rectificació pública.

La lluita d'oposició a CCOO de Girona

La construcció i les tasques

companys/es que sindicalment es troben ubicats a les seccions sindicals de Telefònica, Fiteqa, Ad. Pública, Ensenyament, Musersa (Activitats Diverses), Sanitat...Es constitueix en assemblea presentant un balanç i unes propostes polítiques de base i organitzatives que donin un gir a l'esquerra i que es concreta:

- en el treball sindical a l'empresa, en contacte diari amb els treballadors/es
- en la democràcia sindical on l'assemblea dels treballadors decideix
- en l'apropament a les reivindicacions d'uns sectors de treballadors (precaris, aturats, joves...) i als moviments socials,
- en la defensa d'una política de classe que enfronti la desmobilització.
- en la defensa d'un pla de lluita (35 hores, ETTs,

S'obre un nou procés on l'assemblea ha de discutir com afrontar la defensa de la proposta alternativa en el marc del sindicat. El paper dels membres a l'executiva i a la CONC serà defensar els eixos de la proposta sindical, mantenir la màxima claredat en les posicions pròpies, i acumular forces perquè hi hagi un gir a l'esquerra. Cal donar batalla en el marc polític explicant quines haurien de ser les propostes concretes en cada moment d'aquest gir necessari, i ens cal una defensa intransigent de la més àmplia democràcia interna. Ens cal una política decidida de construcció del sindicat, en particular d'aquells sectors més explotats, com ara són els joves, immigrants, treballadors en precari... que són qui més necessiten fer seva aquesta eina que ha de ser CCOO. Una política que animi a tots els treballadors afiliats i no afiliats a implicar-se i participar plenament en la mobilització per la millora de les condicions de treball.

oposició de classe

L'article sobre el congrés de CCOO a Girona és il·lustratiu d'una situació que pensem que és molt més general del que s'ha pogut expressar als recents congressos de CCOO. Les relacions entre les direccions dels Crítics i els Oficialistes depenien essencialment del grau d'integració d'ambdós sectors als llocs de direcció del sindicat. La batalla pels llocs ha estat tan evident que, per exemple, en un sindicat tan important com USCOP (CCOO de Barcelona) un sector crític (PCC d'EUiA) s'aliava amb els oficialistes (IC) per derrotar un altre sector crític (PSUC-Viu, també d'EUiA). Encara que CCOO ha tingut una política homogènia a tot l'Estat: una política de desmobilització, allà on no hi havia integració de crítics hi havia enfrontament al Congrés, però allà on hi havia acord de repartiment de llocs, predominava el consens.

Catalunya ha estat un bon termòmetre per poder apreciar aquesta segona situació, i fins a quin punt els acords pactats entre les direccions d'ambdós sectors integraven i convencien el conjunt de delegats assistents als congressos. El resultat d'aquests congressos ha suposat una consolidació del sindicalisme de gestió i la continuïtat d'una política de desmobilització. Pensem que una bona part de delegats, sobretot els que simpatitzaven amb el sector crític, que veien necessari un veritable gir sindical a l'esquerra, no se sentien representats pel consens pactat per les direccions dels dos sectors. El cas més concret és, sens dubte, el de la Intercomarcal de Girona, perquè aquest marge entre el 20 i el 30% de delegats que es desmarcaven de l'acord oficialista-crítics ha estat present sota altres formes als diversos congressos. Fins i tot al de la CONC van arribar-hi tres esmenes que havien impulsat companys de LI, d'acord amb altres corrents d'esquerra, que s'enfrontaven al document oficial conjunt i van obtenir al voltant de 90 vots sobre poc més de 300 delegats presents. També s'ha produït una curiosa situació en què, sovint, en votacions molts delegats s'aixecaven i sortien de la sala per no haver de votar quelcom que els venia a contrapèl. Un percentatge similar es va produir a les esmenes que van arribar al Congrés de la Federació de Serveis Públics de Catalunya.

Així doncs, i més enllà de les xifres que presenten el vot de gestió de l'executiva de Coscubiela o la nova executiva amb més del 90% dels vots, cosa que donaria una sensació d'unitat, la realitat creiem que és que hi ha un sector important que no se sent representat per l'acord. El nostre convenciment és que Girona no és una casualitat sinó més aviat una realitat en el conjunt del sindicat, la diferència és que en altres processos congressuals no es va poder treballar, organitzar i concretar en una alternativa clara.

Lluita Internacionalista ha contribuït que aquest sector es pogués expressar. A Barcelona vam treballar amb altres organitzacions de l'esquerra (Col·lectius Comunistes, En Defensa del Marxisme...) en l'impuls dels anomenats "crítics dels crítics", i vam arribar a l'acord de repartir a la porta del Congrés una declaració. Amb els Congressos no s'acaba aquesta batalla necessària per recuperar CCOO com a sindicat de classe i combatiu. Cal impulsar-la amb totes les forces.

Recuperar CCOO com a sindicat combatiu i de classe

Telemàrketing

Gegant amb peus de fang

El març de 1999 l'Asociación de Empresarios de Marketing juntament amb CCOO i UGT van signar el primer Conveni de Telemàrketing. L'argument amb que van justificar la signatura va ser la necessitat de regularitzar un sector que estava creixent enormement i la característica del qual era la precarietat laboral. Però per poder entendre la importància d'aquest conveni cal analitzar un procés paral·lel i íntimament lligat al mateix: la liberalització de les telecomunicacions.

* Un exemple clar: TELEFÒNICA.

Telefònica va passar de ser una empresa pública que treballava en règim de monopoli en el sector de la telefonia fixa a ser la primera multinacional de l'Estat mitjançant la privatització del sector de les telecomunicacions; l'expansió cap a nous sectors i nous territoris a través d'aliances empresarials i bancàries; l'especulació en la borsa -que és més rendible que la producció i permet acumular molt de capital-; i la reducció de la despesa en mà d'obra, a partir de la precarització de les condicions laborals dels treballadors.

És en aquest context on neix ESTRATEL (actualment ATENTO) com una empresa del sector de teleserveis, és a dir, en telemàrketing (informació i venda per telèfon). És l'empresa líder del sector i està en plena expansió. Els beneficis de 1998 van ser de 1500 milions de pessetes, amb una plantilla de 10.000 treballadors en condicions laborals molt precàries.

Empresas Principales	Sueldo medio
Telefónica	3.717.000 ptas
Amena	2.080.000 ptas
Airtel	1.860.000 ptas
Empresas de Telemarketing	Sueldo medio
Convenio de Telemarketing (DGT, Power Line, Golden Line, Estratel,...)	1.312.000 ptas
Dossier Telefónica, PST	

*S'estén el procés.

Aquest procés de grans fusions empresarials i bancàries es produeix en forma paral·lela a les

Empresa	Facturación			Empleados		
	1999	1998	Variación	1999	1998	variación
Adeco	300	-	-	145	-	-
Atento	23.290	17.175	35.60%	9.032	7.000	32.88%
Catsa	6.048	5.807	10.34%	1.207	948	27.32%
Caymasa	1.800	1.300	38.46%	157	93	68.81%
Datavoice	570	455	25.27%	36	34	5.88%
Fonoservice	651	500	30.20%	-	-	-
Iberphone	5.205	5.000	4.10%	1.930	1.500	28.66%
ICC canarias	169	161	4.96%	245	225	8.88%
Leader Line	1.818	1.441	26.16	703	689	2.03%
Mediadifusión	540	-	-	135	-	-
Power Line	7.890	2.480	218.14%	4.100	1.460	180.82%
Promofón	900	961	6.34%	297	798	62.78%
Qualytel Serviv	780	-	-	430	-	-
Sertel	2.150	1.618	32.88%	1.000	850	17.64%
Sitel	10.900	7.706	41.44%	4.350	3.891	11.79%
Taskphone	320	300	6.66%	140	160	12.50%
Telec. Halcó	450	380	18.42%	26	22	18.18%

Estrategia 2000

segregacions de les empreses, la creació de filials i la subcontractació d'activitats. Això permet la destrucció de treball estable i ben pagat (treballadors de les empreses "mare": Telefònica, Sogecable, ONCE, BBVA...) desplaçant l'activitat cap a empreses, on la productivitat és més gran, amb un gran augment de treball temporal i sous baixos que donen enormes guanys.

Actualment l'expansió és tan gran que no només és el sector de les telecomunicacions sinó també la banca (Línea directa Argentaria), els serveis públics (061 de l'Insalud; 010 de l'Ajuntament de Madrid), els 901, 902, 906 i un llarg etcètera de serveis... fins arribar en l'actualitat a més de 40.000 treballadors d'aquest sector.

*El Conveni de Telemàrketing

El primer conveni va suposar la creació d'una normativa que legitima aquesta precarietat laboral per part de les empreses del sector, amb salaris tres vegades inferiors als de les empreses principals, amb modalitats de contractes per campanya, verbals de setmanes i dies... fent crònica la temporalitat en el sector.

La complicitat amb la qual CCOO i UGT van avalar aquest Conveni és una gran traïció al conjunt del moviment obrer, amb un acord implícit de consolidació del sector.

La CGT va impugnar el març aquest conveni amb l'argument de ser encobridor de pràctiques il·legals: la cessió il·legal de treballadors que es produeix a partir de l'externalització del servei d'atenció al client quan l'empresa principal és la que dirigeix i planifica l'activitat (distribució de la jornada, torns, etc), en moltes ocasions és la propietària dels locals on es desenvolupa i de la infraestructura. Malauradament aquesta impugnació es va perdre amb una enorme responsabilitat de CCOO, posicionant-se al costat de la patronal i aplaudint el que podríem anomenar la primera gran derrota del sector, anteposant la seva baralla intersindical amb CGT, als interessos dels treballadors de telemàrketing. Tampoc els trets sectaris de la política de CGT han ajudat a prendre la lluita per la impugnació com una tasca de tots, però això no treu que el haver-la perdut no és només una derrota de la CGT sinó de tots nosaltres. Això, juntament amb la renúncia a ATENTO de seguir lluitant contra la cessió il·legal dels seus treballadors per part de Telefònica, no són les millors condicions per encarar la denúncia del conveni aquesta tardor i les conseqüents negociacions del II.

Però, una vegada més, tot dependrà de la nostra capacitat d'organització i de mobilització unitària: l'única força capaç de fer moure a aquest gegant amb els peus de fang.

Maira (Delegada sindical de CCOO. CATSA, Madrid)

Girona

La repressió no ens atura!

El desallotjament del Casal Popular Les Tines, 7 detencions, quinze ferits per les càrregues dels Mossos d'Esquadra, agressions per part de grups feixistes organitzats, persecucions i muntatges policials, constitueixen la campanya repressiva sense precedents a Girona des de la *batuda olímpica* de Garzón al 92 que hem patit la darrera setmana d'agost. Res no ha estat deixat a l'atzar: les dates, en ple període de vacances –i especialment la universitat en un procés d'organització creixent des de la creació de les assemblees– intentant paraitzar una resposta que havia esdevingut massiva durant el procés de desallotjament dels Químics la primavera passada; una campanya mediàtica que ha oscil·lat de la trivialització dels fets al linxament; desplegaments policials desorbitats amb la intervenció constant de la brigada mòbil d'antiavalots dels Mossos, i l'acció de brigades mixtes Mossos-Municipals de paísà intentant crear el pànic amb persecucions i identificacions sistemàtiques; la complicitat sense fissures dels jutjats disposats a tapar totes les il·legalitats de la policia i a encau-

sar tots aquells a qui, muntatges policials sense cap fonament, han volgut inculpar; i, sobretot, els objectes directes d'una violència policial brutal i de detencions injustificables: militants d'organitzacions que, des del moviment okupa a l'independentisme i el marxisme revolucionaris, han aconseguit en els darrers temps mobilitzar sectors socials quantitativament i qualitativa cada vegada més amplis.

Davant l'onada de repressió s'ha anat organitzant

JOVENUT

Una setmana de repressió i resistència

dia 20 d'agost: Concentració antitaurina; agressions del propietari de la plaça de braus als manifestants, 3 ferits que ho denuncien.

dia 23: Desallotjament del CP Les Tines. Concentració davant del Casal, els Mossos treuen fora del cordó d'antiavalots els concentrats, un per un, colpejant-los brutalment, 9 ferits que presenten denúncia. Al vespre una brigada mixta deté un company –militant de Maulets, i que havia denunciat les agressions– per agressions als Mossos durant el desallotjament; 16 hores a comissaria i llibertat amb càrrecs. Roda de premsa i concentracions davant de comissaria i dels jutjats.

dia 24: Denúncia dels Mossos contra tres companys –dos militants de Maulets (un d'ells el detingut el dia abans) i una de LI– per desordres públics durant la concentració antitaurina. Dos dels tres companys ni tan sols hi eren a la concentració, el tercer havia presentat denúncia contra el propietari de la plaça de braus.

dies 25 i 26: Actes de l'assemblea del CP Les Tines: xerrada de l'MRG i sopar popular i cinema al carrer.

dia 27: Concentració antitaurina; antiavalots i un grup feixista organitzat. Les càrregues policials dispersen els manifestants antitaurins; els que es mantenen agrupats reben pedrades dels feixistes protegits pels antiavalots. Càrregues policials durant dues hores amb 3 ferits i 3 detinguts. Concentració davant de comissaria, detenen dos companys més –una militant de l'MDT i el company de Maulets que havia estat detingut pel desallotjament– quan s'interessen pels detinguts. Roda de premsa i habeas corpus pels dos darrers detinguts que els són denegats; concentració als jutjats, es despleguen els antiavalots; assemblea i concentració a comissaria fins que els alliberen 12 hores després.

dia 28: Concentració als jutjats, acte de suport als detinguts i constitució de la Plataforma Antirepressiva.

dia 29: atac feixista a una mesquita amb còctels molotov; la policia en diu "bretolada".

dia 30: manifestació contra el desallotjament de Les Tines que surt dels jutjats, antiavalots per tota la ciutat, l'assemblea fa una crida a no respondre a les provocacions i la manifestació acaba a l'Ajuntament.

dia 31: els detinguts declaren i surten amb càrrecs, un altre imputat; concentració.

una resposta que amb la consciència que ens trobàvem davant d'una campanya premeditada per desestructurar les organitzacions i moviments combatius de la ciutat, sota el lema "La repressió no ens atura", ha permès respondre unitàriament, i sovint per sobre de les possibilitats reals, a cada nova agressió policial denunciant i pressionant, ha intentat de garantir la seguretat de tots fins on ha estat possible i ha aconseguit frustrar algunes detencions i frenar l'onada repressiva. Ara, però, és imprescindible articular una resposta massiva i és amb aquest objectiu que quinze organitzacions han constituït la Plataforma Antirepressiva amb una crida a la mobilització de partits, sindicats i col·lectius contra la repressió. L'Estat, sense cap desavinença entre l'Ajuntament del PSOE de Nadal i la Generalitat de CiU, ha considerat que havia d'intervenir amb tota

la duresa del seu monopoli de la violència i del poder judicial, i ara és quan cal exigir responsabilitats polítiques i denunciar què és aquesta democràcia burgesa. Només així, ampliant i aprofundint les lluites aconseguirem, alhora, aturar la violència policial i els processos penals oberts –que podrien comportar penes de presó efectiva-, i sortir enfortits d'aquesta onada repressiva. L'Onze de Setembre, l'acte cívic convocat per la Plataforma Antirepressiva pel 16 de setembre i la nova okupació anunciada per l'Assemblea del Casal Popular Les Tines són les primeres cites. Ara més que mai és imprescindible que la lluita i la mobilització de totes i tots continuï.

Talla, Girona.

ve de la pàg. 7

creixent d'éssers humans són empesos a la misèria i la mort, mentre es causa un dany –en molts casos irreparable- als recursos naturals del planeta. Un període en què la tècnica –en mans del capitalisme- es torna amenaça contra les condicions de vida de les masses i no és una ajuda per a millorar-les, que

no deixa d'evolucionar. I aquests tres són els elements decisius en el desenvolupament de les forces productives. El capitalisme té avui un component predominant essencialment destructiu de forces productives. Aquesta és la base objectiva per la qual aquests programes –reformista i revolucionari- en aquest període es tornen incompatibles, cosa que no exclou que es pugui coincidir en unitat d'acció en

aquest espai no el pot suplir la plataforma de Nines Maestro. El pitjor que podrien fer-se els militants revolucionaris -que a IU n'hi ha- es creure's que podran seguir defensant una esquerra **en ruptura** amb el capitalisme i l'Estat en un marc com IU que aposta per ser l'esquerra **del** règim i del sistema capitalista.

Josep Lluís del Alcázar

Aquest agost ha sortit el primer número de Marxismo Vivo, revista de debat internacional del Koorkom. Demana-la!

ocasions.

Aquesta discussió teòrica té una traducció concreta molt immediata i pràctica, fins i tot en terrenys de consignes democràtiques. Immigració: reforma de la Llei d'Estrangeria com diu IU, o derogació (que xoca violentament amb el marc capitalista); Euskadi: el problema central és ETA com diu IU, o el dret d'autodeterminació que nega la Monarquia; ETT's: reforma com va signar IU amb el PSOE, o derogació... La manca d'una alternativa revolucionària, per petita que fos, que permetés un reagupament d'aquestes forces seria essencial, i

Madrid Repressió contra organitzacions d'inmigrants

Davant el recolzament massiu que està tenint la iniciativa popular "Ningún ser humano es ilegal: contra cualquier ley de extranjería" en la qual participaven la Coordinadora Paso de Cebra i l'assemblea popular de Lavapiés, el comissari en cap d'Arganzuela, ha repòs amb les armes i amb la violència (...)El diumenge 13 d'agost a les 10 del matí va ser detingut a la Glorieta de Embajadores, Reduane Ashiuk, portaveu de la AEME (associació d'imigrants marroquins a Espanya) i membre de la Coordinadora Paso de Cebra. Reduane va ser conduït a les dependències policials d'Arganzuela on es va decretar la seva incomunicació i a més va rebre una brutal pallissa per part d'agents de paísà. Se li va impedir parlar amb els advocats fins que el tema va sorgir a l'opinió pública. Se l'acusa de desobediència i resistència a l'autoritat. Aquesta detenció forma part de l'estratègia institucional de terror i descrèdit als membres de la Coordinadora Paso de Cebra; ja al gener de 1999 membres de l'AEME van ser segrestats per la policia als seus domicilis acusats d'"apologia a la immigració il·legal", i a l'agost següent durant les festes del barri de Lavapiés la policia va dur a terme una operació de guerra bruta. Coordinadora

*Paso de Cebra + Contra-Infos 28/8
Extractat de Contrainfos 113. 30/8/00*

El diputat rus Oleg Shein a Barcelona

Acte en solidaritat amb els sindicalistes i treballadors russos

El passat 21 de juliol es va realitzar un acte a Barcelona amb la presència d'Oleg Shein, diputat de l'esquerra en el parlament Rus, la Duma, que és també co-president de Zashita (Defensa), un dels principals sindicats independents, i impulsor del Moviment Per un Partit Obrer (DZRP). L'acte estava convocat per les organitzacions: CGT, LI, POR, PRT i PST. Per problemes del viatge, l'acte que es va fer en els locals de la CGT, va començar amb molt retard. Van assistir unes 35 persones.

Oleg explicà la lluita que porten contra el Nou Codi Laboral que prepara el Govern Putin i que suposa un atac brutal a les condicions laborals i un intent de marginar els sindicats. El 17 de maig d'aquest any va haver-hi importants mobilitzacions per confrontar aquest pla. El Nou Codi no només va rebre

l'aplaudiment del FMI i de l'imperialisme sino que compte amb l'acceptació del Partit Comunista, el partit dels "directors i no dels treballadors", com es va referir a ell Oleg a l'acte.

Oleg Shein també va denunciar els atacs, agressions i assassinats que pateixen els sindicalistes russos per part dels nous capitalistes i amb la complicitat de les forces repressives. Precisament a març del 99 va ser assassinat Maksakov, que havia estat el principal dirigent de Zashita.

Lamentablement l'única data possible per a la realització de l'acte, que era divendres i del mes de juliol, van reduir molt l'assistència. Però el contacte establert i les possibilitats de futures col·laboracions entre CGT i Zashita be van merèixer l'esforç realitzat

Corresponsal.

Rússia:

Treballadors a Astrakhan bloquegen les autopistes

Els companys de la LIT-qi a Rússia, ens fan arribar aquest missatge urgent que transcribim íntegrament:

El líder obrer radical i diputat de la Duma estatal Oleg Shein amb centenars de treballadors químics, tenen bloquejada l'autopista Astrakhan-Aksaraisk al sud de Rússia des de diumenge a la tarda. Exigeixen al govern regional queaturi la mortal contaminació als assentaments obrers produïts pel gegantí monopoli de gas Gazprom i que es facilitin ràpidament cases a les seves famílies en àrees segures. L'autopista és usada per la companyia per transportar materials químics a la seva planta de processament del gas. Centenars de treballadors i els membres de les seves famílies cauen víctimes de la mortal pol·lució. Càncer, tuberculosi i enverinament amb sulfurs estan creixent a l'àrea adjacent a la planta Astrakhan-Gasprom. En aquest moment dotzenes de camions carregats de sulfur es troben aturats pel bloqueig de la carretera. Fins al moment no hi ha hagut violència. Però el governador de la regió d'Astrakhan, Guzhvin refusa parlar amb els treballadors i en això rau el perill que les autoritats estiguin a punt per utilitzar la força contra els manifestants. A través del diputat Shein, aquests han sol·licitat suport internacional a través de faxes o cartes a les autoritats.

5/9/00.

* President of Russian Federation Vladimir PUTIN: 103132, Moscow, StarayaPloshad, 4, FAX: (+7 095) 206-02-66. E-mail: president@kremlin.ru

* The governor of the Astrakhan area Anatolii GUZHVIN: 414000, Astrakhan, Soviet Street, 15. Ph. (+7 8512) 22-85-19

FAXES: (+7 8512) 22-95-14,39-11-70. E-mail: head@region.astmail.astranet.ru

* The plenipotentiary of the President of Russian Federation on a Southernfederal district: Victor KAZANTSEV: 344006, Rostov-na-Donu, BolshayaSadovaya street, 73. Ph. (+7 8632) 44-16-16, FAX: (+7 8632) 40-39-40.

Envieu-ne còpia a Shein a fi que el faci arribar als treballadors d'Astrakhan:

Deputy Shein shein72@mail.ru, shein@duma.gov.ru, zashmrp@mail.samtel.ru, fax: (8512) 22-12-87

INTERNACIONAL

Quan la matèria viva és assimilada a una mercaderia.

La nova llavor *Terminator*

GLOBALITZACIÓ

La matèria viva posseeix dues propietats fonamentals: la de reproduir-se i multiplicar-se conservant les seves característiques; i la de canviar, transformar-se i evolucionar per adaptar-se als canvis dels seu entorn. La primera ens ha donat l'agricultura i la segona la selecció.

Durant segles aquestes dues propietats van ser la base per a la millora i l'augment de la producció, necessària per alimentar a una població en constant creixement.

És en aquest segle quan els progressos en el camp de l'agricultura han permès multiplicar quasi per cinc la producció de gra, igualant o fins i tot superant el creixement demogràfic. Això s'ha aconseguit bàsicament a partir de les noves tècniques d'irrigació; dels estudis de Justus von Leibig que demostraven que tots els nutrients de les plantes es podien substituir en forma mineral, el que va obrir el camí a la utilització dels fertilitzants químics amb la finalitat d'augmentar la productivitat de les terres; i les noves

tècniques genètiques basades en els principis de la genètica descoberts per Gregor Mendel.

Paradoxalment és ara quan en grans zones del planeta es donen les majors bosses de pobresa i una part important de la població es mor de fam. La majoria ho identifica correctament amb la forma més crítica de desnutrició. Però pocs descriuen realment les seves veritables causes. Continua imperant el mite de que la fam és el producte de l'escassetat d'aliment com a conseqüència de la falta de precipitacions, de les terres ermes... Però aquesta no és la realitat, la fam és producte de decisions humanes, de decisions polítiques i econòmiques.

No obstant el ciutadà, en l'era de la revolució tecnològica, segueix condicionat per esperar, sense la seva participació i acríticament, que sigui la ciència i la tècnica la que porti les solucions als grans problemes de la nostra societat. Aquesta creença ha permès, en el camp de l'alimentació, que es crei un poderós complex genètic-industrial.

Un complex genètic-industrial que tracta, en

primer lloc, de transformar qüestions polítiques en qüestions tècniques amb la finalitat de desplaçar-les cap a instàncies que pugui controlar i estendre les seves ramificacions fins al propi cor de la investigació científica, fins fa poc en mans de les universitats públiques. Investigacions que tenen com a matèria primera l'actual patrimoni biològic; un patrimoni fruit del treball camperol de domesticació i de selecció-adaptació portat a terme durant milers d'anys,

principalment en els països del tercer món, i del qual, al llarg de la història, s'han beneficiat àmpliament els països industrials, per no parlar del que han manllevat y, en part, destruït. Així en l'actualitat la investigació en biotecnologia agrícola està controlada per quinze grans firmes privades, de les quals tretze són nord-americanes i només dues europees. Entre elles podem destacar gegants industrials tals com Monsanto, Novartis, Rhône-Poulenc, Pioneer-DuPont o Lafarge-Coppée.

La llavor, d'un bé natural a un bé material

L'agricultor, en el seu intent per millorar les seves collites, des de sempre ha sol·licitat varietats de millor qualitat i més productives per unitat de cost. Però ell no és capaç d'especificar de quina manera s'han d'aconseguir. Desgraciadament, en aquest moment, ja no es pot comptar amb els científics per explicar que existeixen diverses vies de millora i que la decisió, d'investigar i potenciar sobre les varietats híbrides i

no sobre les lliures, no és científica sinó política.

A mitjans del segle XIX la selecció no buscava ja satisfer les necessitats, sinó que es va convertir en un mitjà per a guanyar diners. Els investigadors es van adonar, en efecte, de que la seva activitat no pot ser una font de guanys si l'agricultor sembla el mateix gra que recull.

A l'estar políticament exclosa la confiscació legal de la facultat que té la matèria viva de reproduir-se i multiplicar-se, només quedaven els mètodes biològics per aconseguir el mateix resultat. És a ells als quals la genètica agrícola comença a dedicar tots els seus esforços, l'herència biològica comença a prendre forma de mercaderia i s'inicia un procés de confiscació de la matèria viva. A principis de segle Hugo De Vries va prendre consciència que per a una ciència aplicada, com és la genètica agrícola, l'aspecte econòmic dominava sobre el científic; el que és aprofitable determina el que és "científicament veritable". Això va portar a que una tècnica incapaç d'aportar el menor progrés, però econòmicament beneficiosa –la hibridació- reemplacés a una tècnica útil per a la societat, però que no deixava beneficis –la diversificació a partir d'un treball de millora de la població per selecció.

Fabricar noves llavors. Dels híbrids als OGM (organismes genèticament modificats)

L'expressió reiteradament repetida pels genetistes agrícoles de que "els híbrids augmenten el rendiment" es basa en la teoria de l'heterosis; el fet de posseir gens diferents –"L'hibridisme"- és favorable en si mateix. La hibridació s'aconsegueix per l'encreuament de varietats diferents d'una mateixa planta amb la finalitat d'aconseguir llavors de millor qualitat i rendiment, però el que, en realitat, distingeix aquest tipus de varietat de les altres és la disminució del rendiment de la generació següent, és a dir, l'esterilitat. A més el màxim desenvolupament d'aquestes llavors híbrides no és possible sense l'aportació complementària d'elevades quantitats de fertilitzants i moltes vegades, degut a la seva vulnerabilitat front les plagues, la necessitat d'utilitzar plaguicides. Això crea una dependència total de l'agricultor amb les grans indústries que dominen el mercat agro-alimentari, ja que tenen l'obligació de comprar cada any les seves llavors així com els fertilitzants i productes fitosanitaris necessaris per a obtenir les seves collites.

El descobriment de les noves tècniques de manipulació genètica ens permeten entreveure la possibilitat de treballar la naturalesa i crear una fauna i una flora "bioindustrials". Per a les firmes del complex genètic-industrial els gens apareixen com el "or verd" del segle XXI, un or verd al que es dediquen a controlar, al mateix temps que els recursos o les activitats necessàries per al seu desenvolupament. El seu objectiu és dominar el propi patrimoni genètic, així el que podia semblar una pretensió boja és avui realitzable amb l'extensió del terreny de les patents al món viu.

Així, el 1980, el Tribunal Suprem d'Estats Units reconeix per primera vegada la validesa d'una patent protegint una bactèria genèticament modificada. El 1987, el PTO (Patents and Trade-mark Office) va

decretar que tots els organismes vius multicel·lulars, inclosos els animals, eren potencialment patentables. Així, un patrimoni natural i cultural, construït durant milions d'anys d'evolució biològica i en milers de pràctiques agrícoles es veu avui sotmès a l'apropiació privada, és a dir, a una manera de gestió agressiva respecte a la biosfera.

Aquesta nova situació es posa de manifest, al març de 1998, amb la nova patent Terminator, concedida al Departament nord-americà d'Agricultura i a una companyia privada, la Delta and Pine Land Co. La tècnica consisteix en introduir un transgen assassí que impedeix el desenvolupament del germen del gra cultivat: la planta es desenvolupa en les condicions habituals, produeix una collita normal, però produeix un gra biològicament estèril.

El maig de 1998, la multinacional Monsanto compra la Delta and Pine Land Co i la patent Terminator –registrada o en procés de ser-ho a 87 països- de la que, en aquest moment, negocia el dret exclusiu amb el Departament d'Agricultura de Washington. La importància de Terminator no és ser un OGM i el paper que pot desenvolupar a l'agricultura, sinó que posa de manifest com les grans empreses que, com la Monsanto, conformen el complex genètic-industrial se senten amb prou forces com per no haver de dissimular la seva exigència de confiscació de la matèria viva. Curioses "ciències de la vida" que atempten contra aquesta propietat meravellosa de la matèria viva de reproduir-se i multiplicar-se al camp de l'agricultor, per tal que el capital es reproduïxi i es multipliqui a la balança de l'inversor.

Anna Morelló

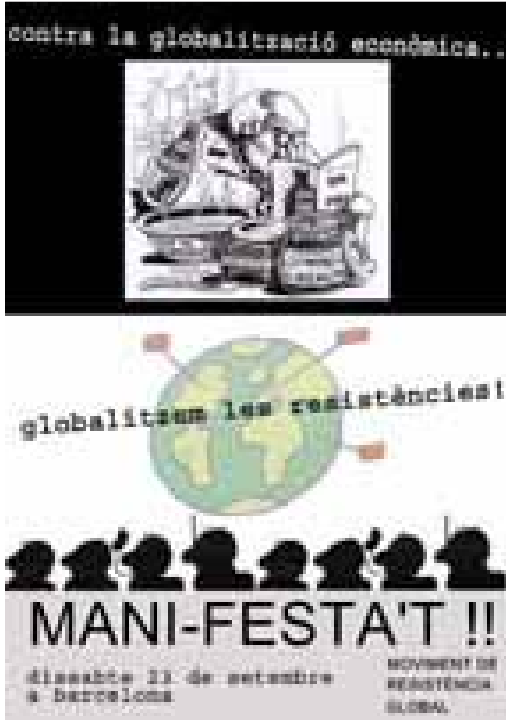
Bibliografia

Jean-Pierre Berlan y Richard C.Lewontin. *Manipular la materia viva. La amenaza del complejo genético-industrial*. Le Monde Diplomatique. Diciembre 1998.

Jean-Paul Marechal. *Cuando la biodiversidad es asimilada a una mercancía*. Le Monde Diplomatique. Juliol-agost 1999.

Praga 2000

Globalitzem la resistència!

Del 21 al 28 de setembre es realitzarà a Praga la 55ena cimera anual del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc Mundial (BM) per proposar un nou programa de liberalització de l'economia mundial, així com fixar les condicions econòmiques estructurals als països que rebin els seus crèdits. Davant d'aquesta cimera, s'ha creat un moviment de resistència internacional que crida a concentrar esforços el 26 en el Dia Global d'Acció, com a expressió de la crida d'un dels manifestos: "Fem front a la globalització del capital amb la globalització de la resistència i recuperem l'autèntic sentit de la solidaritat". Adherim aquesta idea amb totes les nostres forces

Amb el sentit de mobilitzacions anteriors que prenen com exemple Seattle, o més recentment la resposta al Congrés Demòcrata a USA, moltes organitzacions es coordinen per a concretar accions d'àmbit local així com omplir Praga de manifestants que expressin el seu absolut rebuig als senyors del capital financer. Davant d'aquesta possibilitat, també les forces de repressió es concentren a Praga: 11.000 policies, 5.000 soldats, i la inestimable cooperació amb la policia txeca del britànic Scotland Yard i l'FBI ianqui. I és que les experiències anteriors han demostrat la força indiscutible d'aquestes mobilitzacions.

Ni cal dir que compartim absolutament totes les dades i arguments que es defensen per a cridar a la mobilització, i fer-ho a tots els nivells que ens sigui possible. Però, a tant esforç, tanta energia i combativitat, no els falta alguna cosa?. Quan col·lectius implicats en els fets de Seattle diuen com a balanç: "vam triomfar perquè vam guanyar els carrers, front les decisions de la cimera que encara endureixen més les anteriors condicions". Ens surgeixen dubtes:

és indubtable que es van guanyar els carrers, i que això és un pas molt important, però ens preguntem, podem parlar de triomf quan l'enemic avança? O és que l'objectiu era guanyar els carrers en sí mateix?, no serà que faltin lligams amb la lluita diària que mina la base dels guanys del capital, és a dir, les dels treballadors aturant la producció o defensant-se davant la sangonera de la sobreexplotació, per aconseguir fer-los retrocedir? no faltin esglaons polítics que expressin una alternativa que, como el nostre enemic, sigui global?. Esperem tenir ocasió de debatre-ho, però no ho anteposarem a la unitat a la lluita que avui tenim per davant. Ben al contrari, convençuts que cal sumar forces a aquesta iniciativa, i d'acord amb la nostra convicció de la necessitat de lligar-la a la lluita quotidiana dels treballadors, aprofitem aquestes línies per cridar als sindicats, a sumar-se a les mobilitzacions tot seguint l'exemple dels sindicats txecs.

Tots a les mobilitzacions contra la cimera FMI-BM de Praga 2000!

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona
Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....